

**HIRO
ARIKAWA**

**Memoriile
unui motan
călător**

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Prolog

ÎNAINTE SĂ PORNIM ÎN CĂLĂTORIE

*Eu sunt Măria-Sa motanul. Deocamdată n-am nume.*¹ Acestea sunt cuvintele unui motan celebru, care mi-a fost compatriot.

N-aș putea spune cu mâna pe inimă cât de celebru era, dar, cel puțin în privința numelui, l-am luat.

Sigur, e cu totul și cu totul altă chestiune dacă sunt de acord cu numele primit, care, la drept vorbind, n-are a face cu ce am sub codiță, căci, la drept vorbind, sunt un mascul de toată frumusețea.

Numele l-am căpătat acum cinci ani, când îmi serbam „majoratul“. Apropo, circulă tot soiul de zvonuri despre cum se calculează vârsta unei pisici în funcție de cea a oamenilor, dar, după cum se pare, cea mai răspândită teorie este aceea în care primul an din viața unei feline ar echivala, *grosso modo*, cu douăzeci de ani omenești.²

1. Începutul celebrului roman al lui Natsume Sōseki *Motanul are cuvântul*.

2. Majoratul în Japonia se sărbătorește la vârsta de douăzeci de ani.

Pe vremea aceea îmi picase cu tronc capota argintie a unei dubițe din parcare a unui bloc, pe care, de altfel, o transformasem în dormitor personal. Zic îmi picase cu tronc întâi și-ntâi pentru că nimeni nu-mi dădea cu flit când dormeam pe ea sau nu mă lua cu „hai, zât de-aici!“ Uneori, oamenii pot fi din cale-afară de îngâmfăți, cu toate că, după mine, nu sunt decât niște mai-muțe mătăhăloase, al căror unic merit este să umble în două picioare.

Nu pricep nici în ruptul capului cum e să-ți lași mașina în ploaie și-n ger, dar să te apuce pandaliile când găsești două-trei labe de pisică pe ea. Felinele sunt ființe libere, care calcă pe unde vor mușchii lor. Dar, dacă ești căscat și lași urme pe capotă, păzea, că disperății dau imediat fuga să te gonească.

Una peste alta, dubița argintie era dormitorul meu preferat. Îmi amintesc de prima mea iarnă, când razele soarelui încinseseră capota și o preschimbaseră într-o podea încălzită – un loc numai bun de tras un pui de somn.

Primăvara a sosit pe nesimțite, încheind lin ciclul anotimpurilor la care fusesem martor. Pentru pisici este un privilegiu să vină pe lume primăvara. Sezonul nostru de împerechere este de două ori pe an, primăvara și toamna, dar pisoii născuți toamna supraviețuiesc cu greu gerului.

Cum stăteam covrig pe capota încălzită de soare, am simțit o privire sfredelitoare așintită asupra mea. Am întredeschis binișor ochii. Un tânăr înalt se uita la mine printre gene, măsurându-mă din cap până-n picioare, de parcă aș fi fost a opta minune a lumii.

— Deci aici ți-ai făcut culcuș?

Ei, și? Care-i buba?

— Ce drăguț ești!

Mda, mi s-a mai spus.

— Pot să te mângâi?

Nu prea cred! Mi-am agitat ușor labele ca să par cât mai amenințător.

— Chitrosule! s-a strâmbat bărbatul.

Ce, ție ți-ar plăcea să te ia cineva la smotocit în timp ce dormi?

— Aha, vrei ceva în schimb, nu?

Hai că mai vii de-acasă! Dacă tot m-ai deranjat din somn, n-ar fi rău să te revanșezi cumva. Mi-am ridicat brusc capul și l-am fixat cu privirea. Bărbatul a început să scoțoască prin sacoșele de la minimarket.

— Hm... Asta nu-i mâncare de pisici.

Las' că găsești tu ceva! Să știi că pisicile vagaboande nu-s deloc mofturoase. Uite, scoicile alea sunt numa' bune. Am amușinat pachetele care se ițeau din sacoșă. Bărbatul mi-a zâmbit ironic și m-a bătut pe cap. *Hei, nu te cam grăbești cu drăgălitul?*

— Nu-s de tine. O să-ți ia gura foc!

Nu zău! Crezi că un motan vagabond, care trăiește pe apucate, își permite să facă pe cusurghiul? Important e să-și pună burta la cale!

Într-un final, bărbatul a scos o bucată de carne pane dintr-un sendviș, i-a dat deoparte crusta și mi-a întins felia.

Adică să-ți mănânc direct din palmă? Hai, treacă-meargă, fă-te-ncoace, că nu de puține ori am eu bafta asta! În timp ce molfăiam cu poftă, am simțit mâna

lui dreaptă strecurându-mi-se pe sub bărbie, apoi la baza urechilor. Degetele au continuat să mă scarpine pe după urechi. Din când în când, las oamenii să mă atingă, mai ales dacă-s drăguți și-mi aduc de păpică, dar ce-i al lui e-al lui, bărbatul ăsta știa să mângâie! *Dacă-mi mai dai ceva bunuț, poți să mă mai mângâi sub bărbie.* Mi-am frecat cu subînțeleș capul de mâna lui. *Perfect!*

— Doar sendvișul ăsta-l mai am...

Cu un zâmbet trist, a scos ultima bucată de carne pane din cel de-al doilea sendviș, i-a îndepărtat crusta și mi-a întins felia de carne.

Să știi că nu mă supăr dacă mi-o dai cu crustă cu tot. Așa... Super! Sărut-mâna pentru masă!

L-am lăsat să mă mai mângâie nițeluș, în contul mâncării. *Hai, gata, acum fii bun și șterge-o!*

Mi-am agitat labele în aer, ca să-l fac să priceapă să-și țină mâinile acasă.

— Bine, bine. Pe curând!

Bărbatul și-a retras într-o clipă mâna, s-a ridicat și s-a îndreptat spre scările de la intrarea în bloc.

La naiba! Omul ăsta chiar știa când să vină și când să plece!

Aceasta a fost prima noastră întâlnire. Dar povestea de-abia de-acum urmează!

*

Seară de seară, au început să se materializeze sub dubiță, lângă roata din spate, delicii de tot felul. O porție de mâncare adusă de om egal o masă copioasă pentru motan.

La miezul nopții, când bărbatul se întorcea acasă, îmi lăsa, ca din întâmplare, mâncare. Dacă se nimerea să fiu acolo când venea, mă mângâia de câteva ori, iar când nu eram în preajmă, își lăsa respectuos ofranda și pleca.

Uneori, păpica lipsea pentru că alte pisici dăduseră deja iama-n ea. Alteori, bărbatul umbla creanga toată noaptea și se întorcea dimineața. Una peste alta, lucrurile intraseră în normal și măcar o dată pe zi îmi puneam burta la cale. Oamenii sunt oricum niște creaturi capricioase, așa că nu mă puteam baza pe ei sută la sută. Talentul unei pisici vagaboande constă tocmai în a-și dezvolta o rețea complexă de relații cu ajutorul căreia să supraviețuiască pe străzi.

Așadar, ne știam din vedere – nici nu ne ocoleam, nici nu ne sufocam cu dragostea. Și tocmai când stabilisem acest gen de distanță confortabilă, soarta a venit tăvălug peste noi.

Și, ce să zic, soarta asta doare ca naiba!

Într-o noapte, pe când traversam strada, m-am pomenit cu niște faruri în ochi. S-a auzit un claxon strident, iar eu am dat să mă feresc. De aici, totul a luat-o razna.

Am fost așa de năucit, că atunci când am vrut s-o zbughesc, buf, mașina a dat peste mine. Am zburat cât colo din pricina izbiturii. „Ce mama naibii?“ mi-am zis.

După un timp, m-am trezit în tufișurile de pe marginea drumului. Durerea mi-a săgetat corpul – o durere cruntă, cum nu mai simțisem până atunci. Cu toate acestea, eram în viață!

Hait! Am vrut să mă ridic, dar ridică-te dacă poți.
Laba dreaptă din spate mă durea de-mi venea să urlu.

M-am așezat în fund, sucindu-mă să-mi ling rana, când, ce să vezi? Osul îmi ieșise prin blană! Nu-i rană în lume, mușcătură, tăietură, sau mai știu eu ce, pe care limbuța mea să n-o vindece, dar acum eram depășit de situație: una bucată os rupt, bașca o durere insuportabilă, ce-mi sfredelea fiecare fibră a corpului. Mamă, ce mă mai durea!

Ajutor! Mă aude cineva?!

Dar cine s-ajute un motan vagabond?

Deodată, mi-am amintit de bărbatul care îmi lăsa bunătați în fiecare seară.

Oare m-ar fi ajutat? Ne știam din vedere, dar nu ne împrietenisem la cataramă. Din când în când îl lăsam să mă mângâie ca să capăt de mâncare, dar... cam atât. Oare mi-ar fi sărit în ajutor?

M-am urnit din loc, trăgându-mi laba după mine. Fiecare pas îmi trimitea junghiuri de durere prin tot corpul. Pe drum m-au trecut toate amețelile și, oricât m-aș fi silit, nu mai eram în stare să merg. „Gata, pân-aici mi-a fost!“, mi-am zis.

Deși eram la o aruncătură de băț de bloc, când am ajuns la dubița argintie, se luminase deja de ziuă.

Nu-Mai-Puteam! Eram PRAF!

Am urlat cât mă țineau bojecii:

Ajutoooooor!

Am țipat o dată, de două ori, de foarte multe ori, încât de atâta zbierat începuse să mă lase vocea. Zău dacă vă mint!

La un moment dat, cineva a coborât în goană scările. Mi-am ridicat cu greu capul și l-am văzut.

— Tu erai?! a strigat bărbatul, pălind brusc.

Într-o secundă a fost lângă mine.

— Ce-ai pățit? Te-a lovit mașina?

Nu-mi făcea plăcere să recunosc, dar o făcusem lată.

— Te doare? Normal că te doare.

Dacă știi răspunsul, de ce mă mai întrebi? Nu mă face să-mi ies din sărite. Ai milă de un biet motan rănit!

— Mieunai așa de tare, c-ai fi sculat și morții. M-ai trezit. Pe mine mă strigai?

Pe tine, evident că pe tine, dar tu, nimic. N-ai fost deloc pe fază!

— Vrei să te-ajut, nu?

Nu că asta ți-ai fi dorit, am dat eu să fac pe grozavul, dar, vă vine să credeți sau nu, bărbatul începuse deja să se smiorcăie. Culmea! Tot el bocea!

— Bine că ți-ai amintit de mine!

Pisicile nu-s așa sentimentale ca oamenii și nu varsă lacrimi cu una cu două.

În fine, o băgasem rău de tot pe mâneacă. Și, dintr-o dată, hop, mă străfulgerase ideea să-l caut. Avea să găsească el ceva să mă scoată din belea, dacă tot bătușem atâta drum.

Hai, nenică, m-ajută odată?! Nu mai am mult și dau colțul!

— Lasă, o să fie bine!

Bărbatul m-a așezat într-o cutie de carton, în care pusese un prosop moale, s-a urcat la volanul dubiței argintii și m-a dus la clinica veterinară. A fost iadul

pe pământ! Pentru majoritatea animalelor, clinica este un loc unde n-ar vrea să mai pună a doua oară piciorul. Nici pentru mine n-a fost o experiență prea fericită, așa că n-o s-o mai lungesc.

Am rămas la el acasă până mi s-au vindecat rănille. Locuia singur, într-o casă curată, unde domnea o ordine desăvârșită. Mi-a pus litiera în baie, iar în bucătărie, farfuria cu mâncare și vasul cu apă.

În ciuda aparențelor, sunt un motan isteț și cât se poate de manierat, așa că am prins din zbor cum se folosește litiera și nu mi-am făcut niciodată nevoile pe unde apucam. Am băgat la cap când mi se zicea unde să *nu*-mi ascut ghearele, ca, de pildă, de pereți și de stâlpi. În schimb, am optat pentru mobilă și covor, fiindcă el nu mi-a spus explicit că n-ar fi voie. (La început, i-am surprins o privire tristă. Zău, sunt o pisică foarte perspicace și flerul îmi spune exact ce se poate și ce nu. Iar mobila și covorul nu mi s-au părut pe lista neagră.)

Peste aproape două luni mi-au scos copcile și osul mi s-a vindecat. În acest răstimp am aflat că îl cheamă Satoru Miyawaki.

În perioada de convalescență, Satoru mă striga cum îi venea la gură: „pisi“, „motane!“, „domnule motan“ și alte variațiuni pe aceeași temă. Normal, atâta vreme cât n-aveam nume...

Și, chiar dac-aș fi avut, Satoru nu înțelegea graiul motănesc, așa că ar fi fost aiurea să încerc să i-l spun. Nu-i ușor să ai de-a face cu oamenii, mai ales că nu pricep decât limba lor. Animalele vorbesc mai multe limbi, adică sunt *poliplate*, cum vă place vouă să spuneți.

Cuprins

<i>Prolog.</i> Înainte să pornim în călătorie	5
1. Kōsuke	18
2. Yoshimine	66
3. Sugi și Chikako	118
3.5. Ultima călătorie	166
4. Noriko	194
<i>Epilog</i>	241